



BIBLIOTECA PÚBLICA  
SANT GREGORI  
MIQUEL  
MARTÍ  
I POL

# Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font Diari de Girona *Plana*

Data 3 de maig de 2010

**Exjugador del Girona (1984-85). Membre del trident prodigiós de Salt amb Síria i Carbó, va ser l'únic que va arribar al primer equip del València (78-82). Amb tot el futur per endavant, una lesió va estroncar-li la carrera. Després de l'Espanyol (82-84) va complir el somni de jugar al Girona. Al Sant Gregori (85-91), però, va ser on millor s'ho va passar.**

**MARC BRUGUÉS SALT** Segurament que no el van veure destacar en un dels partits de costellada que feien sovint les famílies Cabezas i Carbó però el cert és que el València va posar l'ull a Salt i es va endur cap a la capital del Túrria tres dels jugadors amb més projecció del conjunt gironí (Cabezas, Carbó i Síria). De tots, només Dani Cabezas arribaria al primer equip valencianista de la mà d'Alfredo Di Stéfano. Amb un futur brillant per endavant, una desgraciada lesió en un entrenament li va frenar la projecció. Tot i que mai més va ser el mateix després d'aquella lesió, al palmarès de Dani Cabezas hi figura una Copa, una Recopa i un bon grapat de partits a Primera amb València i Espanyol. Després d'un altre any marcat per les lesions al Girona, Cabezas va decidir "gaudir" al Sant Gregori, on més bé s'ho ha passat jugant a futbol. Ja com a entrenador, el saltenc ha estat un clàssic de les banquetes gironines (Can Gibert, Sàbat, Arbúcies, Esplais, Salt, Sant Gregori i Sant Ponç).

El seu company i porter al València, Manzanedo, li queia malament?

No! (Riu). Di Stéfano m'havia fet debutar i ja duia cinc o sis de titular amb el València però en una jugada desgraciada en un entrenament, Manzanedo em va caure a sobre i em vaig trencar la tibia i el peronè. Em van haver d'operar quatre cops entre València i Barcelona i, sincerament, mai més vaig arribar a tenir la forma d'abans de la lesió.

Fins on hauria arribat aquell jove gironí que brillava al Mestalla?

És difícil de dir, mai se sap però segurament hauria estat més anys jugant a Primera Divisió.

Actualment sembla impensable que un equip de Primera com el València es fixi en tres juvenils del Salt...

L'entrenador del Salt aleshores, en Romaguera, era valencià i tenia molts contactes. Amb la seva ajuda vam anar a fer la prova i com que tots tres jugàvem en una posició diferent se'ns van quedar.

Fins i tot va arribar a disputar un Torneig de l'Estany amb el Girona. Per què no s'hi va quedar?

Vaig estar-hi unes setmanes però només tenia 17 anys i el míster, Emilio Aldecoa, em tenia arraconat. Era dels últims jugadors i vaig preferir tornar al Salt.

Recorda el seu debut a Primera amb el València?

I tant! Va ser a Atotxa davant la Reial Societat que va acabar guanyant la Lliga. Em va tocar marcar l'Amiano, que va ser el que va marcar l'únic gol del partit (1-0), però em va sortir un bon partit.

Pocs gironins tenen al seu palmarès una Copa i una Recopa...

La veritat és que vaig tenir una mica de malastrugança. A la Copa vaig ser titular al partit de tornada de les semifinals al camp del Valladolid però vaig veure una targeta i no vaig poder jugar la final contra el Madrid. I l'any següent a la Recopa, estava sent titular en les primeres eliminatòries fins que em vaig lesionar de gravetat.

Kempes, Solsona, Bonhoff, Saura... Amb qui es queda?

Era una època on el València tenia un pressupost altíssim i un autèntic equipàs. També van fitxar Carrete o l'holandès Rep. Les figures anaven molt a la seva. Personalment destacaria Miguel Tendillo, que va ser internacional i va fitxar pel Madrid després. Era molt senzill.

Amb el figuerenc Pere Vilarrodà també s'hi devia entendre, m'imagino...

És clar! Vam viure junts a València juntament amb un asturià que es deia Arias. Tècnicament era un fora de sèrie.

Per què va canviar el València per l'Espanyol?

Va ser tot arran d'un partit d'homenatge a Lluís Coll que es va fer a Girona. Jo jugava en una combinat de Primera i en Maguregi, que entrenava l'Espanyol, em va veure i em va voler fitxar.

Les coses no van acabar d'anar bé...

Tampoc malament del tot. Em va manca la confiança dels entrenadors. Teníem un equip arreglat amb Marañón, N'Kono, Lauridsen. Jo vaig començar jugant però Maguregi va preferir que jugués l'Escalza i vaig perdre minuts.

L'any següent formaria part de l'Espanyol més gironí de tots els temps...

Recordo que érem en Duran, en Forcadell, jo i en Miquel Soler. El tècnic era Pavic que, tanmateix, no comptava gaire amb nosaltres. Al cap de cinc partits el van fer fora després de perdre al camp del Betis i va arribar Xabier Azkargorta. Tampoc va confiar gaire en mi.

Gairebé una dècada després se li van tornar a obrir les portes del Girona?

Sí. L'Alfons Muñoz em va fitxar i vaig signar un contracte de dos anys. Estava molt il·lusionat de poder jugar finalment al Girona.

Hi va tenir res a veure el fet que Manel Carbó formés part de la plantilla?

Vulguis o no, segur que sí. Desgraciadament no vam poder jugar junts al primer equip del València i em feia il·lusió tornar a jugar al seu costat.

Arribava per aportar la seva experiència a un Girona força jove.

Hi havia en Joan Duran, en Morata, en Bou que era un tot terreny, l'Iñaki Daucik... No teníem gens mal equip.

El genoll li va jugar una mala passada.

Sí... A la segona volta, ja amb en Waldo Ramos d'entrenador, em vaig trencar els lligaments i una mica del menisc al camp del Prat.

I la seva etapa al Girona va acabar abans d'hora.

La meva intenció era haver-hi estat tres o quatre anys i retirar-m'hi. La lesió ho va canviar tot. Llavors tenia dues temporades de contracte i, malgrat que la junta directiva m'insistís perquè em quedés veia que el genoll no em responia per seguir jugant en l'àmbit professional.

Jugant a categories regionals i allunyat del futbol de més exigència, notava que els contraris el respectaven només per ser Dani Cabezas?

Sempre em marcaven una mica més però, a causa de la meva veterania, ho resolvia bé i marcava força gols fins i tot.

Sis anys al Sant Gregori. Li devia agradar, això de jugar a Regional.

Després de mig al Salt, em trobava bé físicament i va sortir l'oportunitat de jugar a Sant Gregori. No m'ho pensava però al final va ser el lloc on més he gaudit jugant a futbol.